

Arrest

nr. 153 831 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 22 januari 2013 wordt voornoemde aanvraag aangevuld.

Op 16 mei 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2012 werd ingediend door :

*R, A. M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 26 november 2009 in België verblijft, sinds zijn aankomst in België op een uitzonderlijke wijze inspanning geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, alle mogelijke inspanningen zou leveren om zich in alle sereniteit de “Belgische” taal en gebruiken eigen te maken en Nederlandse les volgde (zie deelcertificaten), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 27 november 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 oktober 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21 november 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd diezelfde dag afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene diende een derde asielaanvraag in op 06 december 2011, ook deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit op 09 januari 2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09 januari 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar 11 maand 1 dag voor de eerste, 1 dag voor de tweede en 1 maand 3 dagen voor de derde asielaanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester M stelt dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich naar zijn thuisbasis te begeven. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich naar zijn thuisbasis te begeven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De raadvrouw vermeldt dat betrokkene volhardt in de problemen waarom hij Afghanisatan diende te ontvluchten. Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of

van verblijf stellen we vast dat de verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die door de asielinstanties als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel te aanvaarden.

Meester M verwijst naar de algemene onveiligheidsituatie in Afghanistan en citeert ter ondersteuning uit een rapport over Afghanistan van de Algemene Vergadering van de VN Veiligheidsraad, het algemeen ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 uitgegeven door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en een artikel van Nos Nederland van 04 februari 2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr. 1.018).

Betrokkene haalt aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat het contact met zijn raadsvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kan betrokkene vanuit zijn land van herkomst via allerlei moderne communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met zijn raadsvrouw indien hij dit wenst."

Voornoemde beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoeker op 31 mei 2013.

Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van V. d. H. L., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

R., A. M. geboren te (...) op (...), nationaliteit Afghanistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 09 januari 2012.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 10 juli 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 16 mei 2013"

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 31 mei 2013.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Daarenboven kan verweerders exceptie aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten worden bijgetreden. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de aangevoerde rechtsregels of algemene beginselen van behoorlijk bestuur volgens hem geschonden worden door het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker dat doordat diens asielaanvraag in overweging werd genomen, eerdere bevelen dienen te verdwijnen en dat hiermee impliciet buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. De advocaat van verweerder betwist deze zienswijze, benadrukt dat een eerder bevel herleeft na het negatief beoordelen van een asielaanvraag en verwijst voorts naar de nota. Verzoeker toont niet aan op welke rechtsgrond hij zich baseert. Het betoog van verzoeker mist vooreerst juridische grondslag. Bovendien, uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de

beroepen door verzoeker ingesteld bij de Raad werden verworpen bij arresten van 28 oktober 2011, 14 november 2014 en 26 maart 2015, zodat de procedures inzake de drie asielaanvragen van verzoeker definitief werden beslecht. Verzoeker toont niet aan dat een asielaanvraag zou zijn ingediend dewelke in overweging werd genomen en waarover nog geen definitieve uitspraak werd geveld. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

“- Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 4). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Gelet op het bovengaande kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat de criteria van deze instructie niet meer kunnen toegepast worden. Immers, de opgegeven motivering is niet in overeenstemming met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt door de verwerende partij echter te strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen.

Duurzame lokale verankering

De verzoekende partij is op 26 november 2009 in België toegekomen. De verzoekende partij heeft op heden een langdurig ononderbroken verblijf van bijna vier jaar.

Gelet op de jonge leeftijd bij aankomst en het langdurig ononderbroken verblijf van de verzoekende partij kan gesteld worden dat verzoekende partij vertrouwd is geworden met de Westerse cultuur.

Gedurende zijn lange verblijf alhier heeft verzoekende partij zich uitstekend geïntegreerd. Dit blijkt ook uit de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij waarbij heel wat bewijzen van de integratie van

de verzoekende partij werden voorgelegd. Ten gevolge van het volgen van Nederlandse taallessen spreekt verzoekende partij al een aardig mondje Nederlands. De studie van de Nederlandse taal als tweede taal getuigt van een sterke integratie in de Belgische maatschappij. Bovendien heeft verzoekende partij hier in België een uitgebreide vrienden - en kennissenkring opgebouwd. Verzoekende partij heeft een grote wil om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en is intussen, door zijn jarenlange verblijf in België, reeds vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt.

In casu dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. Immers, de positie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.

- Verblijf in Afghanistan in afwachting van beslissing

Verzoeker heeft in zijn aanvraag aangehaald dat hij niet kan terugkeren omwille van de onveiligheidssituatie in Afghanistan. Hierbij werd recente objectieve informatie aangehaald.

Verwerende partij kan in dit geval niet zomaar volstaan met een loutere verwijzing naar de afgewezen asielprocedure. Verweerster haalt aan dat informatie over de veiligheidstoestand op zich niet voldoende zou zijn gezien op verzoeker de plicht zou rusten om bewijzen aan te brengen dat hij persoonlijk geïmponeerd wordt en blootgesteld wordt aan ernstige schade overeenkomstig art. 48/4 van de vreemdelingenwet.

Afghanistan is echter op heden een land in oorlog. Het gewapend conflict in Afghanistan is op heden nog steeds aan de gang. Bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, enz... zijn er dagdagelijkse kost. Op heden heerst er in geheel Afghanistan een algemene onveiligheidssituatie! De actuele veiligheidssituatie werd trouwens door de objectieve informatie, aangehaald in de regularisatieaanvraag, meer dan genoegzaam aangetoond en geïllustreerd. Er is dus wel degelijk sprake van een open conflict in de zin van art. 48/4 c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij terug sturen naar zijn land van herkomst, Afghanistan, om aldaar zijn aanvraag via de diplomatieke of consulaire post in te dienen maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

Onderstaande informatie toont bovendien genoegzaam aan dat het in de streek van herkomst Parwan van verzoeker allesbehalve veilig is.

"Less than two days after a suspected Haqqani Network assault on a lakefront hotel near Kabul in which attackers executed Afghan civilians for allegedly "drinking alcohol" and partaking in "debauchery Taliban militants in Parwan province executed one of their own commanders on charges he was involved in an "illicit relationship" with a local woman.

Farther east, in Nangarhar province, suspected Taliban insurgents detonated an explosive device near a music bazaar in Jalalabad City, injuring four civilians, two of whom later died from their wounds. And in the northwestern province of Faryab, insurgents massacred the family of a local policeman who had been warned by the Taliban to quit the police force.

These four attacks suggest that the Taliban could be attempting to restore their public image as zealous Islamists implementing a strict interpretation of sharia (Islamic law) and punishing those accused of engaging in forbidden or 'un-Islamic' activities and behavior.

The brutal disregard for civilians shown in these recent attacks also contradicts the Taliban's often-stated but seldom-observed military doctrine that urges fighters to avoid civilian casualties and refrain from attacking predominantly civilian infrastructure.

On the night of June 22, Taliban fighters loyal to the Taliban's shadow governor for Shinwari district in Parwan province attacked the residence of Taliban commander Mullah Qader (o.k.a Qader Goong) near the village of Qool-Hero, killing him and a female companion in a hail of bullets. The governor of Parwan province, Lieutenant General Abdul Basir Salangi, confirmed the incident to Bakhtar News, and noted that Taliban groups in Parwan have recently been fighting among themselves in the Shinwari district.

The Shinwari district chief Abdul Rahil, told Khaama Press that Mullah Qader had been killed along with a woman over charges by fellow Taliban fighters that his relationship with the woman was "illicit." Rahil also claimed that Taliban fighters had put the woman under surveillance for months, and that they suspected Qader of having provided the intelligence to Afghan security forces that led to the killing of Taliban leader Mullah Izatullah (also spelled Ezatullah) in Parwan's unstable Ghorband district.

According to the Afghan Interior Ministry, members of the Afghan Local Police (ALP) killed Izatullah during a security operation in Ghorband on June 18. The Afghan government described Izatullah as "the main planner and organizer of terrorist and destructive activities, armed assaults and explosions in different parts of Parwan province; particularly the Ghorband district," according to a statement published in Wakht.

The security situation in Parwan province has become especially perilous since last year. International Security Assistance Forces (ISAF) turned over security responsibilities for Parwan to the Afghan

government in December 2011. Taliban insurgents have penetrated the Shekh-Ali, Shinwari, and Ghorband districts in Parwan, and have frequently clashed with local security forces and staged several unsuccessful assassination attempts against the powerful Parwan governor, General Salangi.

The recent deaths of Mullah Qader and Mullah Izatullah highlight the lack of unity among the Taliban fronts operating in the contentious rural areas of Parwan province. The Taliban district governor for Shinwari, Mullah Moner, is believed to have orchestrated the execution of Qader and his female companion. The episode marks the latest instance in which Taliban infighting has led to the deaths of fellow commanders, and follows an incident this spring in which senior Taliban Quetta Shura members were detained by fellow Taliban fighters and allegedly Pakistani Inter-Services Intelligence operatives near Quetta on charges of "treason." In that incident, several high-ranking Taliban commanders, including Mullah Ismail, were reportedly executed for engaging in unsanctioned "peace talks" with the Afghan government [see LWJ report, Afghan intel confirms death of senior Afghan Taliban leader, possibly 25 others. "

(stuk 5, 'Recent Taliban attacks show increased targeting of civilians', dd. 24 juni 2012, artikel te consulteren op http://www.longwarjournal.org/archives/2012/06/taliban_execute_fell.php, verzoeker zet vet).

Ook in de rest van Afghanistan, inclusief de hoofdstad is het zeer onveilig.

"In de eerste helft van 2012 zijn er drie grote aanslagen geweest in de provincie Kaboel, waarvan twee in de hoofdstad. De aanslagen werden telkens opgeëist door de taliban.

- 22 juni 2012 - in een hotel vlakbij Kaboel. 20 slachtoffers, onder wie vrouwen en kinderen. Volgens de taliban organiseerde men in dit hotel wilde feestjes waar vrouwen zich prostitueerden.

- 2 mei 2012 - bij een autobom en zelfmoordaanslag vlakbij een school kwamen in Kaboel 8 burgers om en raakten 24 anderen gewond. Volgens de Taliban was de aanval een antwoord op het bezoek, enkele dagen voordien, van de Amerikaanse président Obama.

- 15 april 2012 - Kaboel stad - gericht tegen de regering en diplomatieke posten (ambassades) en de NAVO hoofdzetel. Tijdens deze aanval hebben de taliban het parlement van Afghanistan, ministerie van handel en de ambassade van Rusland in Kaboel beschoten. Bij de aanval kwamen 3 burgerslachtoffers, 36 gewapende mensen en 8 leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten om. In totaal raakten 65 mensen gewond, onder wie 25 burgers.

In 2011 was er in Kaboel, zoals in de rest van het land, een toename van geweld. In de tweede helft van 2011 was er over deze hele centrale regio van Afghanistan een toename van 80% burgerlijke slachtoffers (van 128 tot 230). De toename situeerde zich vooral in Kaboel, waar 71 slachtoffers vielen. Bijna al deze slachtoffers, namelijk 67, waren het gevolg van 6 zelfmoordaanslagen. (UNAMA rapport 2011). " (stuk 6, "Achtergrondfiche Afghanistan", Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012, te consulteren op http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/publicaties/landenrapport_afghanistan.pdf verzoeker zet vet)

"In the first six months of 2012, the armed conflict in Afghanistan continued to take a devastating toll on civilians. Between 1 January and 30 June 2012, conflict-related violence resulted in 3,099 civilian casualties or 1,145 civilians killed and 1,954 others injured, a 15 percent decrease in over all civilian casualties compared with the same period in 2011 when UNAMA documented 3,654 civilian casualties (1,510 killed and 2,144 injured). This reduction of civilian casualties reverses the trend in which civilian casualties had increased steadily over the previous five years. UNAMA remains concerned, however, that the number of civilian deaths and injuries remains at a high level, comparable with 2010, when UNAMA documented 3,268 (1,271 civilian deaths and 1,997 civilian injuries) civilian casualties. "

(stuk 7, "Afghanistan: Mid - Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict", UN Office of the High Commissioner for Human Rights, juli 2012, verzoeker zet vet)

"A total of 374 civilians were killed and 581 injured in August as a result of the war in Afghanistan, making it the second deadliest month for civilians since 2007, the United Nations said Friday. "

(stuk 8, "August 'second deadliest month' for Afghan civilians: UN, Agence France - Presse, dd. 21 september 2012, verzoeker zet vet)

In augustus 2011 lieten gewapende mannen in boerka en zelfmoordvesten twee autobommen afgaan bij de British Council, een cultureel centrum, waarna ze het terrein van dit centrum binnendrongen. Ten minste 8 mensen werden gedood en 22 raakten gewond. In september 2011 was er een aanval, waarbij het Haqqani-netwerk direct betrokken was, op de VS ambassade en het hoofdkwartier van de NAVO, waarbij 6 mensen omkwamen en 19 personen gewond raakten. In oktober 2011 was er een zelfmoordaanslag in Kaboel op een shuttlebus van de NA VO die manschappen van de VS vervoerde naar de NA VO basis in Kaboel. Meer dan 20 mensen kwamen om. In december 2011 kwamen bij een zelfmoordaanslag 56 mensen ont en raakten 195 mensen gewond. De zelfmoordaanslag vond plaats bij de Abulfazl moskee in Kaboel, het belangrijkste sjiitische heiligdom in Kaboel, tijdens Ashura, een feestdag voor Sjiïeten met openbare processies en rituelen. In februari 2012, naar aanleiding van de

abusievelijke koranverbranding op de Amerikaanse luchtmachtbasis Bagram, vonden er in het hele land gewelddadige protesten plaats waarbij onder andere in Kaboel doden vielen. In april 2012 vond een complexe aanval van de Taliban in Kaboel plaats. De aanval werd waarschijnlijk uitgevoerd door leden van het Haqqani- netwerk, die urenlang de diplomatieke wijk en het parlement onder vuur namen. Ook voerden ze tegelijkertijd aanvallen uit in drie provincies in het oosten (Nangarhar, Paktia en Logar). 38 opstandelingen kwamen om, van wie 16 in Kaboel.

Waarschijnlijk kwamen vier burgers om het leven en raakten 24 burgers gewond in vier provincies. Er vielen ten minste acht doden onder de ANSF. De inlichtingendiensten kregen kritiek dat ze deze aanslag niet zagen aankomen. Op 2 mei 2012 kwamen in Kaboel bij een autobom en zelfmoordaanslag vlakbij een school 8 burgers om en raakten 24 anderen gewond. Volgens berichten zou de aanval gericht zijn op de internationale gemeenschap. Op 21 juni 2012 vielen vijf leden van de Taliban (waarschijnlijk van het Haqqani netwerk) een hotel net buiten Kaboel binnen en hielden de gasten gedurende twaalf uur in gijzeling. Afghaanse veiligheidstroepen maakten een eind aan de gijzeling. In totaal kwamen minstens twintig mensen om, waaronder de vijf gijzelnemers.

(stuk 9, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", Rijksoverheid.nl, juli 2012, verzoeker zet vet)

In Afghanistan is er na één dag een einde gekomen aan het lenteoffensief van de taliban. Gisteren vielen tientallen verzetsstrijders de diplomatieke wijk in de hoofdstad Kaboel aan, ze beschoten ook het parlamentsgebouw. De veiligheidstroepen schakelden de taliban uit. Daarbij kwamen 36 talibanstrijders en 8 Afghaanse soldaten om het leven.

(stuk 10, "Lenteoffensief taliban na één dag al ten einde", Het Nieuwsblad, dd. 16 april 2012, verzoeker zet vet)

"Een zelfmoordaanslag met een bomauto heeft woensdag het centrum van de Afghaanse hoofdstad Kaboel opgeschrikt, kort nadat de Amerikaanse president Barack Obama het land had verlaten na een verrassingsbezoek. De bom ontplofte aan een pension waar onder meer buitenlandse werknemers van de Europese Unie en de VN verbleven. Er vielen zeker zes doden.

De slachtoffers zijn vijf Afghaanse voorbijgangers en een veiligheidsagent wiens nationaliteit nog niet bekend is. Na de aanslag waren er nog een of meerdere explosies nabij het gebouw.

De taliban hebben de aanslag opgeëist. "

(stuk 11, "Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op kort na vertrek Obama", Het Nieuwsblad, dd. 2 mei 2012, verzoeker zet vet)

Bij een bembomaanslag op een bus zijn dinsdagochtend zeker negen Afghaanse burgers om het leven gekomen. Er vielen ook gewonden. De bom explodeerde toen de bus over een brug reed, even ten noordwesten van de hoofdstad Kaboel, zo liet de politie weten.

(...)

Mogelijk heeft de man gedacht dat hij een bus met overheidspersoneel opblies. Er zaten evenwel 'gewone' Afghanen in de bus, zei de politie. "

(stuk 12, "Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag", het nieuwsblad, dd. 7 augustus 2012, verzoeker zet vet)

"Bij een aanslag op een legerbasis in de Afghaanse hoofdstad Kabul zijn maandag zeker twee mensen om het leven gekomen. Minstens vijftien anderen raakten gewond. " (stuk 13, Nieuwsblad.be, 'Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel', dd. 17 december 2012, http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=DMF20121217_00404832)

"In Afghanistan zijn bij twee aanslagen 19 mensen om het leven gekomen. Bij een zelfmoordaanslag tegen het ministerie van defensie in Kaboel zijn negen mensen omgebracht. Volgens de taliban, die de verantwoordelijkheid opeisten, was de aanslag een signaal voor de Amerikaanse minister van Defensie Hagel. Die is in Kaboel op bezoek. De andere aanslag, in de stad Khost, was gericht tegen een patrouille van Afghaanse en NAVO-troepen. Daar zijn acht kinderen om het leven gekomen. "

(stuk 14, De Standaard, 'Aanslag als signaal naar VS-minister', dd. 9 maart 2013, http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20130309_00498113&word=kaboel)

"Bij de zelfmoordaanslag in de Afghaanse hoofdstad Kaboel zijn zaterdagochtend negen burgers om het leven gekomen. Er vielen ook dertien gewonden. Met de aanslag wilden de taliban een "boodschap" geven aan Chuck Hagel, de nieuwe VS-minister van Defensie. "

(stuk 15, De Standaard, 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel', dd. 9 maart 2013,

http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20130309_00498038&word=kaboel)

"Eerder had een politiewoordvoerder bekendgemaakt dat gewapende strijders een gebouw in aanbouw waren binnengedrongen aan de westkant van de luchthaven, waar ze in gevecht waren geraakt met Afghaanse veiligheidstroepen. Het luchtverkeer werd stilgelegd en de toegangswegen tot het vliegveld werden inderhaast afgesloten. Ooggetuigen maakten melding van toesnellende helikopters en ambulances. " (stuk 16, "Taliban claimen aanval op Navo-hoofdkwartier Kabul, te consulteren op <http://www.nieuwsblad.be>)

[://www.volkskrant.nl/vk/nl/2796/Afghanistan/article/detail/3455860/2013/06/10/Hoofdkwartier-NAV-op-luchthaven-Kabul-aangevallen.dhtml](http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2796/Afghanistan/article/detail/3455860/2013/06/10/Hoofdkwartier-NAV-op-luchthaven-Kabul-aangevallen.dhtml)).

Tewerkstelling van verzoeker

Op 22 januari 2013 heeft verzoeker een aanvulling op zijn regularisatieaanvraag gemaakt. Het ging over een mogelijkheid tot tewerkstelling. In de bestreden beslissing wordt geenszins rekening gehouden met deze aanvulling.

Gezien verwerende partij zich dus niet heeft gesteund op alle elementen aanwezig in het administratief dossier is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Indien verzoeker zich immers voor een niet nader te bepalen tijd naar het land van herkomst zou moeten wenden zou hij het zicht op deze tewerkstelling zonder meer verliezen. Dit maakt een buitengewone omstandigheid uit (RvS nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, 376).

Financiële middelen en contact raadvrouw

Voor wat betreft het gebrek aan financiële middelen van verzoeker verwijst verwerende partij naar de mogelijkheid tot tussenkomst van IOM. Deze tussenkomst is echter enkel bedoeld voor terugkeer. Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om daar zijn aanvraag in te dienen, kan hij geenszins steun krijgen van IOM om naar België terug te keren.

Wat betreft het contact met de raadvrouw verwijst verwerende partij naar de moderne communicatiemiddelen. Echter zijn de moderne communicatiemiddelen in Afghanistan niet gemakkelijk voorhanden. Daarenboven gebeurt het contact tussen cliënt en raadsman bij voorkeur in het kantoor. Dit omdat de vertrouwelijkheid van de gesprekken zou kunnen gegarandeerd worden.

- Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partij wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische économie.

De specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden."

4.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder hetgeen volgt:

"In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij pleit voor de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 binnen de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Hij wijst op de beleidsverklaring van het kabinet ter zake.

Hij betoogt in essentie dat Hij in de geest van de criteria van de thans vernietigde instructie bijna vier jaar onafgebroken en legaal op het grondgebied van het Rijk verblijft en dat zij uitstekend is geïntegreerd. Hij voert aan een brede vrienden- en kennissenkring te hebben, vertrouwd te zijn met de diensten en voorzieningen in België en dat hij een aardig mondje Nederlands spreekt door de gevolgde taallessen.

Hij voert in essentie aan dat hij bij de initiële aanvraag objectieve informatie aanhaalde omtrent actuele de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij stelt dat er weldegelijk sprake is van een open conflict in de zin van 48/4 (c) van de wet van 15 december 1980 en stelt dat het voor verwerende partij niet kan volstaan om te verwijzen naar de afwijzing van zijn asielaanvraag. Hij citeert de internationale rapporten krantenartikels die hoofdzakelijk betrekking hebben op de situatie in de eerste helft van 2012 en verwijt verwerende partij zich niet te hebben gesteund op de elementen aanwezig in het dossier, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Hij werpt dat hij enkel steun kan krijgen van het IOM voor de terugkeer naar Afghanistan, en niet voor een terugreis naar België, indien zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard.

Hij besluit dat zijn situatie als prangende humanitaire situatie dient te worden beschouwd, zodat hij geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State, verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009.

De Raad van State oordeelde herhaaldelijk dat de desbetreffende instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door

dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden" zodat "de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;" (RvS, 9 oktober 2009, nr. 198.769? RvS, 5 oktober 2011, nr. 215.571)

Dienvolgens oordeelde de Raad niet te kunnen toetsen aan de vernietigde instructie. (RW, 31 mei 2012, nr. 82 167)

Verzoeker kan niet dienstig betogen zijn situatie als prangende humanitaire situatie dient te worden beschouwd, zodat hij geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen.

Evenmin kan de bestreden beslissing getoetst worden aan een beleidsverklaring, die geen wettelijk bindende kracht heeft.

Verzoekende partij kan derhalve geen onwettigheid van de bestreden beslissing door te trachten aan te tonen dat zijn situatie in de geest ligt van die vernietigde instructie.

Waar hij aanvoert dat hij bijna vier jaar onafgebroken en legaal op het grondgebied van het Rijk verblijft en dat hij uitstekend is geïntegreerd, een brede vrienden- en kennissenkring heeft en België, vertrouwd is met de diensten en voorzieningen in België en een aardig mondje Nederlands spreekt, formuleert hij niet los van het kader van de thans vernietigde instructie waarom de motivering in de bestreden beslissing ter zake kennelijk onredelijk zou zijn, dan wel gesteund op een foutieve feitenvinding.

De Raad is in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RW 29 maart 2012, nr. 78 303)

De Raad van State definieerde de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 samenvattend als volgt:

" "Buitengewone omstandigheden" in de zin van het vroegere art. 9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post vervolging in het land Van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip " buitengewone Omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip " buitengewone omstandigheden"(R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

In het licht van die vaststaande rechtspraak kan verzoeker niet zonder meer een vanzelfsprekendheid inroepen dat zijn integratie en langdurig toegelaten tijdelijk verblijf – in kader van de asielprocedure in combinatie met een procédure medische regularisatie - het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 vanop het grondgebied van het Rijk zouden rechtvaardigen.

Hij dient aan te tonen dat die omstandigheid het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om tijdelijk naar het land van herkomst terug te keren om te voldoen aan de geldende regelgeving.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze zijn argument met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan heeft benaderd. Hij meent onterecht dat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar de afwijzing van de asielaanvraag. De Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voerde niet enkel een onderzoek in het kader van de toekenning van de vluchtelingenstatus, maar ook in het kader van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Gezien 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980, verwees verwerende partij terecht naar het reeds gevoerde onderzoek.

Waar verzoeker stelt dat het conflict in Afghanistan een open conflict in de zin van 48/4 van de wet van 15 december 1980 uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat elke uitspraak daarover enkel kan worden gedaan door de bevoegde asielinstanties. Overeenkomstig haar eigen bevoegdheid stelde verwerende partij evenwel vast dat verzoeker enerzijds, geen nieuwe elementen aanbracht die betrekking hebben

op zijn persoonlijke situatie, en dat anderzijds, het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaan om te staven dat een onderdaan van dat land een risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker formuleert niet waarom die concrete motivering niet in overeenstemming zou zijn met de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, maar citeert internationale rapporten en krantenberichten die hij niet ter beoordeling aan het bestuur legde en stelt dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de elementen van het dossier, zonder die kritiek enigszins verder te staven.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681)

Verzoeker licht verder niet op concrete wijze toe waarom het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden bij de beoordeling van de aangehaalde argumenten inzake de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Met betrekking tot verzoekers financiële situatie, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker in het initieel verzoekschrift argumenteerde dat de reis naar Afghanistan niet financieel niet haalbaar is voor hem. De kritiek dat hij voor een eventuele terugreis geen beroep kan doen op het IOM brengt doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing, gezien dit argument voor de eerste keer in het inleidend verzoekschrift wordt aangehaald.

Verzoeker toont de door hem voorgestelde schendingen niet aan. Het enig middel is ongegrond."

4.3. Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt: "Op 22 januari 2013 heeft verzoeker een aanvulling op zijn regularisatieaanvraag gemaakt. Het ging over een mogelijkheid tot tewerkstelling. In de bestreden beslissing wordt geenszins rekening gehouden met deze aanvulling. Gezien verwerende partij zich dus niet heeft gesteund op alle elementen aanwezig in het administratief dossier is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Indien verzoeker zich immers voor een niet nader te bepalen tijd naar het land van herkomst zou moeten wenden zou hij het zicht op deze tewerkstelling zonder meer verliezen. Dit maakt een buitengewone omstandigheid uit (RvS nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, 376)."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de stelling van verzoeker dat hij op 22 januari 2013 een aanvulling heeft ingediend op zijn regularisatieaanvraag, steun vindt in het administratief dossier. Meer bepaald werd de aanvulling met bijhorend stuk opgenomen in voornoemd dossier en bevat voornoemd dossier een interne nota van 16 mei 2013 waarin wordt verwezen naar het schrijven van 22 januari 2013 als aanvulling op de aanvraag van 10 juli 2012.

Echter, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat rekening werd gehouden met de aanvulling van 22 januari 2013. Noch in de aanhef van de bestreden beslissing, waar enkel wordt verwezen naar de aanvraag op datum van 10 juli 2012, noch in de motivering van de bestreden beslissing wordt de aanvulling van 22 januari 2013 in overweging genomen of geduid waarom deze elementen worden afgewezen als buitengewone omstandigheden. In de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder nergens waarom de aanvulling niet in rekening wordt gebracht.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad samen met verzoeker vast dat niet werd gesteund op alle elementen aanwezig in het administratief dossier en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel zich niet opdringt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS